

SERIÁLY | MINISÉRIE | FILMY

PODZIM 2018

Svět televize a filmu se dlouhodobě sblíží, a to jak z pohledu kvality, tak i oblíbenosti u diváků. Televize se pro filmaře stává rovnocenným prostorem k vyjádření, mnohdy dokonce svobodnějším než filmová plátna, a pro diváky stejně atraktivním formátem jako filmová produkce. Tento trend potvrzuje i letošní, historicky nejvyšší počet koprodukčních snímků České televize v soutěžních sekcích karlovarského filmového festivalu. Všeříkající je i enormní úspěch čistě televizního snímku Dukla 61, který dlouho kraloval festivalové divácké anketě a dočkal se mnoha pozitivních ohlasů od odborné veřejnosti.

Televize v dnešní době natáčí mnohdy srovnatelné projekty jako filmová studia – obsazením, zpracováním i tématem. Dokladem je nejedna minisérie, za kterou stojí hollywoodský režisér a v níž hrají světové hvězdy první velikosti. Napadá mě třeba Mladý papež – seriál oscarového režiséra Paola Sorrentina s Judem Lawem v hlavní roli. Naším divákům ho nabídneme na podzim na Dvojce. A mnoho příkladů najdeme i v tuzemské tvorbě. Zmiňovanou Duklu 61 natočil David Ondříček, pod naším novým podzimním projektem Rédl je podepsán Jan Hřebejk a za premiérovým pokračováním seriálu Labyrint stojí Jiří Strach.

Diváci v dnešní době zkrátka přestávají rozlišovat, zda jde o snímek určený pro kina či o televizní produkci. Zvykli si rozlišovat jen to, zda jde o dílo dobré, nebo špatné.

Na podzim míří na obrazovky České televize hned tři zbrusu nové seriály vlastní tvorby, dvě pokračování divácky oblíbených sérií, devět zahraničních seriálů a pět koprodukčních snímků, které měli diváci zatím možnost vidět pouze v kinech. Věřím, že se všechny zařadí do kategorie těch dobrých pořadů, tak jako se to již osm sezón daří třeba StarDance, jež se na podzim vrátí podeváté.

Do startu našeho podzimního schématu zbývá přesně 826 hodin, nepropásněte ho.

Petr Dvořák,
generální ředitel České televize

Nové seriály a minisérie České televize

Rédl

Komu lze ještě věřit? Ondřej Sokol odkrývá kriminální pozadí podivného případu ve čtyřdílné minisérii Jana Hřebejka

„Scénář mi doporučil Petr Jarchovský s tím, že se na FAMU vyskytl nesmírně talentovaný scenárista Miro Šifra, který ho napsal, a že nic podobného ještě nečetl. Mě na tom zaujalo hlavně to, že příběh se odehrává v devadesátých letech, které jsem samozřejmě prožil, ale také v prostředí, o kterém jsem nic nevěděl,“ popisuje režisér **Jan Hřebejk**. „Nemám rád černobílé kriminálky, v kterých je od začátku jasné, kdo je zlý zločinec a kdo je dobrý policajt. Chtěl jsem, aby se diváci při sledování Rédl občas přistihli, že fandí sviním. A aby kladné hrdiny zase morálka tahala stále do větších problémů,“ dodává **Miro Šifra**.

Píše se rok 1992, je krátce před Vánocemi a vojenský prokurátor Roman Rédl má na starosti nejdůležitější případ své kariéry – trestní stíhání posledního šéfa StB, generála Lorence. Kvůli rozpadu Československa budou muset obžalovaného propustit a Rédl je pod tlakem, aby ho za každou cenu mohl udržet ve vazbě. Jeho situaci ale zkomplikuje ještě nový případ. Zmizeli dva studenti kybernetiky a nikdo netuší, co se jim mohlo stát. Zůstal po nich jen nový počítačový systém pro železnice a ruský vojenský kód. Policie si s případem neví rady, Roman Rédl tak musí poprosit o pomoc toho, koho má dostat za mříže – generála Lorence. Jednoho ze studentů najdou mrtvého. Vrahové chrání své tajemství, nezastaví se před ničím a čas se krátí. „Jde o dobový kriminální thriller o tom, jak se v hlavním hrdinovi - vojenském prokurátorovi a policistovi – sváří profesní povinnost s jednoduchou touhou někomu prostě pomoci a ochránit před strašným zlem. Obojímu nelze dostát, a tak spadne do pasti, z níž není dobré východisko. Navíc zlo samo je daleko silnější a krutější, než mohl tušit,“ říká kreativní producent **Jan Štern** a autor scénáře **Miro Šifra** jej doplňuje: „Příběh Rédl je fiktivní, ale předcházely mu obsáhlé rešerše. Od toho, jak soudili posledního šéfa StB Lorence přes to, jak fungoval transport zbraní, až po chaos v nových tajných službách a na policii. To vše tvoří reálný základ příběhu.“

Nadpraporčík Roman Rédl se s týmem vyšetřovatelů snaží přijít na to, co bylo důvodem k vraždě a kam až sahají nitky zločinu, který možná překračuje hranice Československa někam daleko na východ. „Jde o zajímavý příběh, který je kromě napětí a humoru, který se do toho snažíme dostat, zajímavý svým tématem. Já sám jsem se do dobové problematiky musel ponořit a doufám, že to převyprávíme tak, aby tomu divák, který vůbec nic netuší, porozuměl. Téma toho, jak se v nové společnosti po převratu propojují zločinci a policisté, mě osobně zvláštním způsobem fascinuje,“ uvádí režisér **Jan Hřebejk** a herec **Ondřej Sokol** dodává: „Myslím, že pro mou generaci a pro generaci mně blízkou to bude hodně zajímavá a často i překvapivá sonda do doby vzniku naší stále ještě mladé demokracie. Ta revoluce a celý následný přerod neprobíhal vůbec standardní cestou. Všechno se řešilo bez nějakého návodu, často se šileně improvizovalo a často se staly věci, které měly obrovský vliv i na to, v čem žijeme dnes.“

scénář: Miro Šifra
režie: Jan Hřebejk
kamera: Martin Šácha
výkonná producentka: Ilona Jirásková
kreativní producent: Jan Štern
hrají: Ondřej Sokol, David Novotný, Martin Hofmann, Roman Polák, Petra Hřebíčková a další

Generál Alojz Lorenc – poslední souzený šéf StB

V době sametové revoluce působil jako první náměstek federálního ministra vnitra Československé socialistické republiky a byl faktickým šéfem Státní bezpečnosti. Ti, co zkoumali jeho roli během revoluce, ho nazývali nejinteligentnějším člověkem, jakého potkali. Není se čemu divit: Alojz Lorenc začínal jako kryptograf a v sedmdesátých letech vynalezl šifrovací stroj PAŠA. Po revoluci následoval jeho pád a za své činy ze socialismu byl odsouzený ke čtyřletému nepodmíněnému trestu. Vyhnul se mu ale odchodem na Slovensko, kde následně začal podnikat jako bezpečnostní konzultant. Médii například proběhly zprávy o jeho zpojení v odposlouchávacím skandálu Gorila, při kterém radil finanční skupině Penta. „Na FAMU jsem pracoval na filmu Rudý kapitán a jedna postava, o které jsem uvažoval, že se tam objeví, byl právě generál Lorenc. Nakonec se do scénáře nedostal, ale jako osobnost mě velice zaujal. Vůbec to pozadí bezpečnostních složek devadesátých let mi přišlo fascinující. Chtěl jsem tedy zjistit více a po delším pátrání jsem se dobral k jeho soudnímu spisu. Zažádal jsem si o něj a zjistil, že v době kdy se odehrává Rédl, byl už soudní proces téměř u konce. V tomhle směru jsem tedy musel fakta trochu pozměnit a ten soud posunout. Ale důvody proč ten proces vůbec začal, a způsob, jak probíhal, jsou více méně pravdivé,“ vysvětluje Miro Šifra.

Přerod Československa očima estébáků

„Když revoluce roku 1989 ukončila socialistické zřízení v Československu, všechny státní instituce se musely přizpůsobit novým podmínkám. Z úřadů byly vytlačeny staré gardy, rozpadávaly se struktury řízení a bylo potřeba aktualizovat obrovské množství zákonů. Tento byrokratický chaos ještě zvětšily volby roku 1992, po kterých se Vladimír Mečiar a Václav Klaus dohodli na definitivním rozdělení Československa. Představte si, že touto situací procházíte jako bývalý příslušník tajné služby. Jste v nejlepších letech své kariéry, ale pro nové demokratické vlády jste nedůvěryhodný. Máte špičkový

výcvik, orientujete se ve fungování společnosti, máte nejlepší zdroje informací v republice, ale vaše místo obsadí nezkušené dlouhohlavé máničky. Co uděláte? Smíříte se se situací a skloníte hlavu? Anebo využijete svoje schopnosti a zkusíte se v novém státě prosadit jinak? Dnes jsou z mnoha bývalých příslušníků StB milionáři. Začátkem 90. let však byl jejich osud nejistý. Staré gardy se propojovaly s novými kriminálními živly, vytvářela se nová „podnikatelská vrstva“ apřežili z nich jen ti, kteří v nové šedé zóně měli nejostřejší lokte.“

scenárista **Miro Šifra**

Lynč

Pravda bolí. Osmidílný seriál mladých českých autorů pod vedením držitele televizní ceny Emmy

Mladý dokumentarista Lukáš přijíždí do malého města Buchnova, aby zjistil více o násilné smrti Denise, kterého znal od dětství, stejně tak jako obviněného vraha. Nalezne tam nejen vzpomínky na minulost, ale také řadu podivností a záhad ze současnosti. Ukáže se totiž, že Denisovu smrt doprovázel krutý lynč. Seriál mimo jiné zkoumá, jaký efekt má vražda nevinného muže na malé město uprostřed Česka, kde se všichni navzájem znají a kde má každý své tajemství. „Osobně si nemyslím, že v tomto seriálu jsou vyloženě kladné a záporné postavy. Je to totiž hodně o tom, že celá komunita je nevyzpytatelná a není černobílá. Jde o osobní zbabělost. Hrají majitelku lékárny, která má určité tajemství a o které toho na začátku není moc známo. Zaměstnává Romy, což je pozitivní stránka její osobnosti. Nechce být jako ostatní, ale ve finále trochu vlastně je,“ popisuje svoji postavu **Zuzana Stivínová**. **Jiří Roskot**, představitel obviněného mladíka, ji doplňuje a ke své roli uvádí: „Věřím, že i on má v podstatě dobré úmysly, stejně jako většina postav seriálu. Je to jejich štěstí v neštěstí. Všichni své počínání myslí dobře, ale důsledky, ke kterým se dopracují, jsou většinou špatné.“

Velkým tématem projektu je odkrývání reality maloměsta a objevování skrytých kostlivců ve skříních jeho obyvatel. Tvůrci se také zaměřili na více či méně fungující mezilidské vztahy a otevřou i problematiku rasové nesnášenlivosti a předsudků. „Můj obdiv patří scenáristům, kteří měli odvahu takový příběh napsat. S rasismem se potkávám téměř každý den a je nefér, jak se k nám někteří lidé staví. Když někde slušně přijdu, pozdravím, slušně odejdu, slušně poprosím, stejně cítím tu nenávist, a jak se na mě dívají skrz prsty. Hodně jsem pak mohl soucítit s postavou Tomáše,“ říká **Marcel Bendig**.

Projekt se zrodil na workshopu studentů vedeném americkým scenáristou Haroldem Apterem. Ten stál za projekty jako Star Trek: Nová generace nebo Walker, Texas Ranger. „Projekt je v českém kontextu unikátní hned z několika pohledů: vznikl ve spolupráci České televize, filmových škol a kateder FAMU, JAMU a UTB ve Zlíně. Scenáristé i režiséři jsou vesměs mladí lidé, studenti či nedávni absolventi vysokých škol, které řídí zkušený Harold Apter. Jde o kombinaci kriminální minisérie se sociálním dramatem, což je nelehký žánr, který se rovněž v české tvorbě nevyskytuje často. A konečně jde o první televizní seriál koprodukovaný televizí ARTE z její centrály ve Štrasburku,“ uzavírá kreativní producent **Jan Maxa**.

Inspirace k seriálu:

Jako prvotní inspirace seriálu Lynč figurovala píseň Strange Fruit (Podivné ovoce), která je nejznámější v interpretaci jazzové zpěvačky Billie Holidayové. Autorem jejího textu je americký textař a básník Abel Meeropol. Skladbu napsal poté, co viděl fotografii lynčování Thomase Shippa a Abrama Smithe od Lawrence Beitlera a odzuzuje v ní rasismus, a to konkrétně odporné praktiky lynčování amerických černochů, které se nejvíce odehrávalo na jihu USA, ale i v jiných regionech Ameriky. Abel Meeropol při tvorbě textu využil metafory přirovnávající ovoce na stromech k oběšeným obětem lynče. Tuto píseň později převzalo i mnoho dalších světoznámých interpretů, jako jsou UB40 nebo Dee Dee Bridgewater.

Úryvek z písně Strange Fruit:

„Southern trees bear strange fruit Blood on the leaves and blood at the root Black bodies swinging in the southern breeze Strange fruit hanging from the poplar trees...“	„Podivné ovoce nesou jižanské stromy. Krev na listech a krev u paty kmenů. Jižanský vánek houpe černými mrtvolami. Podivné ovoce visí z topolových stromů...“
--	--

scénář: Radek Hosenseidl, Klára Jůzová, Klára Kolářová, Petr Koubek, Barbora Nevolníková, Jakub Votýpka
režie: Klára Jůzová, Jan Bártek, Harold Apter
kamera: Tomáš Juríček, Simon Todorov
vedoucí projektu: Harold Apter
výkonná producentka: Kateřina Popovičová
kreativní producent: Jan Maxa
hrají: Matěj Anděl, Marcel Bendig, Barbora Šporclová Kodetová, Zuzana Stivínová, Jiří Dvořák, Pavel Kříž, Jan Cina, Tereza Vilišová, Marek Němec, Janek Gregor, Natálie Topinková, Lucia Siposová a další

Zahradnictví

Rodinná kronika na pozadí nejdramatičtějších dekád minulého století.
Šestidílná televizní minisérie dvojice Hřebejk – Jarchovský

Životní příběh tří propojených rodin odehrávající se v letech 1939 – 1959. Spojuje je zahradnictví, vlastněné manžely ztvárněnými Davidem Novotným a Lenkou Krobotovou, jako místo rodinného stmelování, posouvání osudů jednotlivých postav a zázemí napříč dobami a režimy. Diváci poznají rodinu leteckého radiotelegrafisty Jindřicha Rohna, rodinu majitele kadeřnického salonu Ottý Bocka a rodinu majitele prosperujícího zahradnictví Miloše Pecky. I v pohnutých okamžicích prožívají nejlepší léta svých životů. „Kromě toho, že je to největší projekt mého života, tak je to rodinná sága, kdy Petr Jarchovský sepsal, do značné míry věrně, osudy své rozvětvené rodiny. Jedná se o samostatné příběhy a každý z nich má těžiště v jiné části té rodiny. Samozřejmě zde nalezneme postavy, které je propojují. Jednak je to Petrův dědeček, kterého hraje Martin Finger ve všech filmech. A tady je zajímavé, že Petra inspiroval již k napsání postavy Jindřicha Krause v Pelíšcích, kterého tehdy ztvárnil Jiří Kodet. Další důležitou postavou je Daniela, Petrova maminka, která se v Pelíšcích nevyskytuje. Myslím si, že to byla i jedna z Petrových inspirací, kdy chtěl touto formou splatit určitý dluh své mamince,“ prozrazuje režisér **Jan Hřebejk**. „Byl to takový zvláštní pocit, strachem bych to nenazývala. Ale snažila jsem se ho odbourat. Ono mi taky chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že hraju jeho maminku. Když jsme se pak s Petrem potkali na nějaké premiéře, říkal mi, že má takovou zvláštní potřebu říct mi: „Ahoj, mami,“ říká představitelka Daniely **Anna Fialová**.

Zahradnictví Jana Hřebejka a Petra Jarchovského je pro televizní diváky rozděleno do šesti kapitol - **Tři sestry, Rodinný přítel, Salon Valentino, Dezertér, Nápadník a Velké manévry**. Příběh začíná ve čtyřicátých letech za německé okupace. Jednu z hlavních rolí si zahrála **Aňa Geislerová**, která postavu Vilmy popsala: „Vilma je nejmladší ze tří sester. Je to žena odhodlaná udělat podle svých představ všechno správně, nebo tak, jak se od ní očekává. A možná trochu přehlédne to, že není šťastná, a že se v životě měla rozhodovat trochu jinak. Takže si svůj život tak trochu protrpí. V podstatě to je ale hodná a poctivá ženská.“

Herecká dvojice Geislerová – Finger prochází všemi filmy a „zestárne“ zhruba o dvacet let. Proto byla v tomto projektu velmi zásadní práce uměleckého maskéra. „Když se podaří roli podpořit ještě maskou, tak to ohromně pomůže. Podívat se na sebe do zrcadla mi hodně napoví, jak mám postavu hrát. Náš maskér Zdeněk Klika byl naprosto excelentní,“ vysvětlil **Martin Finger** a dodává: „Je krásné, že jsem mohl hrát s divou českého filmu. Dřív bych se ani nenadál, že si zahraju zrovna s Aňou, a že jednou bude moje manželka.“

„Samotný vznik té látky k Zahradnictví vychází z různých období života, z doby, kdy jsem byl malý kluk a slyšel vyprávět rodiče nějaké historky, které mi uvízly v paměti. Už v té době se scénář začínal rodit. Jak jsem dospíval a stárnul, pohled na mnohé události získával nový tvar, člověk jim jinak rozuměl, získával na ně nový pohled. Takové příběhy píšete celý svůj život. Reálné fyzické psaní pak může zdánlivě vypadat jako krátký intenzivní úsek. V tomto případě jsem si třeba dva roky dělal poznámky, které jsem si psal do tlustého notesu. Pak jsem odjel do samoty a tam jsem se to snažil propojovat do dějových celků,“ uzavírá **Petr Jarchovský**.

scénář: Petr Jarchovský

režie: Jan Hřebejk

producent: Viktor Tauš

výtvarník filmu: Jan Kadlec

kamera: Bartek Cierlica

umělecký maskér: Zdeněk Klika

výtvarnice kostýmů:

Katarína Štrbová Bieliková

hudba: Petr Ostrouchov

střih: Vladimír Barák

zvuk: Jiří Klenka

producenti: Fog'n'Desire Films,

Česká televize – Filmové centrum,

Barrandov studio, Innogy,

Heaven's Gate, HN film, Magiclab,

Sokol Kollar, KFS production, RTVS,

MD4, Chimney Group

hrají: Ondřej Sokol, Aňa Geislerová,

Gabriela Míčová, Klára Melišková,

Martin Finger, Jiří Macháček, Karel Dobrý,

Sabina Remundová, Lenka Krobotová,

David Novotný, Samuel Budiman,

Josefína Marková, Johana Suchá,

Dalibor Vinklát, Bára Milotová,

Josefína Krycnerová, Jakub Zindulka,

Richard Stanke, Kryštof Racek,

Anežka Rouhová, Barbora Suchá,

Miroslav Táborský,

Zora Poullová-Valchářová,

Zuzana Konečná, Štěpán Kozub,

Zuzana Mauréry, Alexandr Minajev,

Anna Fialová, Ivan Lupták,

Tereza Hladíková, Filip Březina,

Rozálie Peřinová, Vendula Svobodová,

Jáchym Kučera, Kryštof Michal,

Jan Kalina, Zdeněk Pecháček a další

Labyrint III

Tajemství apoštolů v třetí řadě mysteriózního seriálu

„Třetí řada Labyrintu je o tom, co se stane, když člověk vyzve Pána Boha na souboj. Může tento souboj vyhrát? A v druhé rovině je to o tom, že když se cokoli přezene, třeba náboženství, a stane se z té krásné víry něco fanatického a přehnaně perverzního, tak to pak může končit právě jako v Labyrintu,“ prozrazuje režisér **Jiří Strach**.

Major Remeš přijíždí spolu s novou kolegyní Ester k případu vraždy podnikatele v zemědělství Pánka. Ten se spolu s dospělým synem ztratil po cestě do práce. Po týdnu nachází farář kostela v moravské vesnici jeho zvláště upravenou mrtvolu na oltáři. V Remešově týmu jsou i nováčci Viktor a Bára, kteří spolu s místním obvodním policistou Jonášem hledají možné pachatele. Hlavním motivem nové série bude opět vyšetřování několika vražd, které spojuje jeden náboženský motiv - téma Ježíšových apoštolů. „Hraji vyšetřovatelku, která je nejmladší v týmu. Mým partnerem je Petr Stach a vyšetřujeme nejružnější mordy. Dalo by se říct, že naše postavy se hledaly, i když máme stejnou hodnost, tak mě Petr úkoluje, protože jeho postava je chlap a šovinista a má to se ženami těžké,“ prozrazuje **Denisa Nesvačilová** a **Jiří Strach** ji doplňuje: „V momentě, kdy jsem obsadil Petra Stacha jako policistu, tak ten seriál získal úplně jiné konsekvence. Čekal jsem, že z Případů prvního oddělení je tak vyškolen, že do Labyrintu přinese trochu odbornosti. To se sice nestalo, ale přinesl své velké charisma, z čehož těžila především Denisa Nesvačilová.“

Natáčelo se sedmdesát sedm natáčecích dnů, v bezmála stovce lokací na jižní Moravě, ve východních Čechách nebo v rakouském Hardeggu, byly vyrobeny desítky speciálních rekvizit, a v nových dílech vystoupí přes osmdesát herců. Mezi komparzisty se objeví řada odborníků - policistů, policejních techniků a kaskadérů.

scénář: Petr Hudský

režie: Jiří Strach

námět: Petr Hudský, David Ziegelbauer

kamera: Martin Šec

vedoucí projektu a dramaturgie:

David Ziegelbauer

výkonný producent: Karel Komárek

kreativní producentka: Jiřina Budíková

hraji: Jiří Langmajer, Lenka Vlasáková,

Miroslav Donutil, Petr Stach,

Denisa Nesvačilová, Michal Dalecký,

David Švehlík, Barbora Srncová,

Otakar Brousek, Vladimír Kratina,

Veronika Freimanová a další

Autor projektu David Ziegelbauer o třetí řadě:

„Psaní scénářů Labyrintu je v podstatě skutečné bludiště. Všechny linky do sebe musí zapadat, nikde nesmí zůstat nezodpovězené otázky. Název vznikl, když jsme hledali cestu od jedné komplikované linky k další a uvázli jsme ve slepé uličce. Natáčení třetí řady probíhalo ve filmařsky nejméně oblíbeném a vlastně i nejméně vytěžovaném období - od listopadu do března. Příběh je ponuřejší, atmosféra mnohem strašidelnější. Kromě tří postav došlo k celkové obměně týmu. Do hry se dostává Lenka Vlasáková, která si zahrála v první sérii malou epizodní roli.“

První republika

Rodina Valentů musí čelit dalším výzvám. Píše se listopad 1930

„Historie nezadržitelně posunuje hrdiny a příběhy První republiky do těžkých let hospodářské krize a prohlubujících se národnostních konfliktů mezi českými a německými občany země,“ říká kreativní producent **Jan Maxa**. „Je až s podivem, jak situace téměř devadesát let staré kopírují dnešek. Nejen vzrůstající rozdělení společnosti, ale třeba problémy s držením zbraní nebo otráveným alkoholem,“ doplňuje jej vedoucí projektu **David Musil**.

Dějová linka rodinné ságy se odehrává mezi podzimem 1930 až létem 1931. Třináct nových dílů přinese kriminální zápletky nebo milostný trojúhelník. Nástrahám doby se musí přizpůsobit i rodina Valentů, která musí držet pohromadě více, než kdy jindy, ačkoli okolnosti tomu nejsou nakloněny. Irena si zvyká na novou roli manželky, ale stále je k Lippimu chladná. On je chápavý, nespěchá na ni. Ve třetí řadě si její postavu zahraje slovenská herečka Katarína Šafaříková. „Myslím, že to byl dobrý posun, protože postava Ireny Valentové sňatkem Hanse von Lippiho přichází úplně do jiného života s usedlým Němcem bez humoru. Zjistil jsem, že vlastně potřebuji, aby ta postava dozrála a Katarína tohle do té postavy dokázala vložit,“ vysvětluje **Biser A. Arichtev**.

Vladimír se opět sblíží s Magdalénou, jejich děti si rozumějí. S bratrem Jaroslavem ale nemluví, viní ho a Marii ze smrti Kláry. Eliška končí studium medicíny, s Vojtou prožívají šťastné manželství. Jaroslav rozkol v rodině nese špatně. Marie se snaží být srdcem domu, ale ona sama je příčinou svárů, takže posadit všechny znovu k jednomu stolu se jí nedaří. Stojaté vody ale rozčeří Vladimír, který se přiotráví jedovatým alkoholem.

Tvůrci se nechali inspirovat reáliemi počátku třicátých let dvacátého století. Zajímalo je vztahové napětí mezi tělovýchovnými spolky Sokolů a německých Turnerů i slíci taneční éra swingu. „V této sérii jsme připravili jednu velkou atrakci, u které jsem nečekal, že bude tak pohlcující, a i proto boxu v průběhu natáčení podlehl celý štáb“. Herci absolvovali několikaměsíční přípravu v boxerském klubu u mistra Evropy Rosti Osičky, který jim dával hodně do těla a díky tomu jejich výkon vypadá velmi dobře a i proto box v průběhu natáčení pohltit celý štáb,“ prozrazuje **Biser A. Arichtev** a dodává: „Kvůli tanečním scénám jsme zase postavili krásný taneční podnik ve stylu art-deco, který diváci jen tak neuvidí.“ Tvůrci se během stavby kulis v ateliéru na Kavčích horách nechali inspirovat legendárním tanečním barem Trilobit.

Rodinnou vilu v Podolí obývá hlavně Jaroslav Valenta s Marií a jeho nejmladším bratrem Freddym. Je tedy poměrně komplikované dát rodinu dohromady. Jaroslav se o to ale snaží a v tomto duchu se nese celá řada. „Třetí řada už není tolik o soupeření Jaroslava a Vladimíra. Máme to spolu už všechno více méně vyříkané a navíc se objeví společný nepřítel zvenku. Myslím, že nakonec k sobě budeme mít nejbližší, jak jsme kdy měli,“ prozrazuje k pokračování seriálový Jaroslav, nejstarší ze tří bratrů, **Jiří Vyorašek**.

Sokolové versus Turnerě

Sokolové navazovali a zároveň se vymezovali vůči německému tělocvičnému hnutí Turnerů. Měli být ve všem lepší, silnější a hbitější. Tyršovým předobrazem jedinců byly antické sochy a toužil, aby tak vypadali i členové Sokola. Organizace cvičenců se stala metaforou vspělosti československé společnosti. Turnerě pak stáli za myšlenkou velkoněmecké říše. Souboje na bradlech a v přeskokách koz tak neměly jen čistě fyzický význam, ale staly se zosobněním boje o národní určení. Turnerě v roce 1933 definitivně přijali árijský zákon a v roce 1938 se spolek podílel na státním převratu.

scénář: Jan Coufal

režie: Biser A. Arichtev

autoři projektu: Jan Coufal, Petr Šizling, Filip Bobiňský

vedoucí projektu: David Musil

výkonný producent ČT: Jan Rolínek
producenti: Filip Bobiňský a Petr Šizling - Dramedy Productions

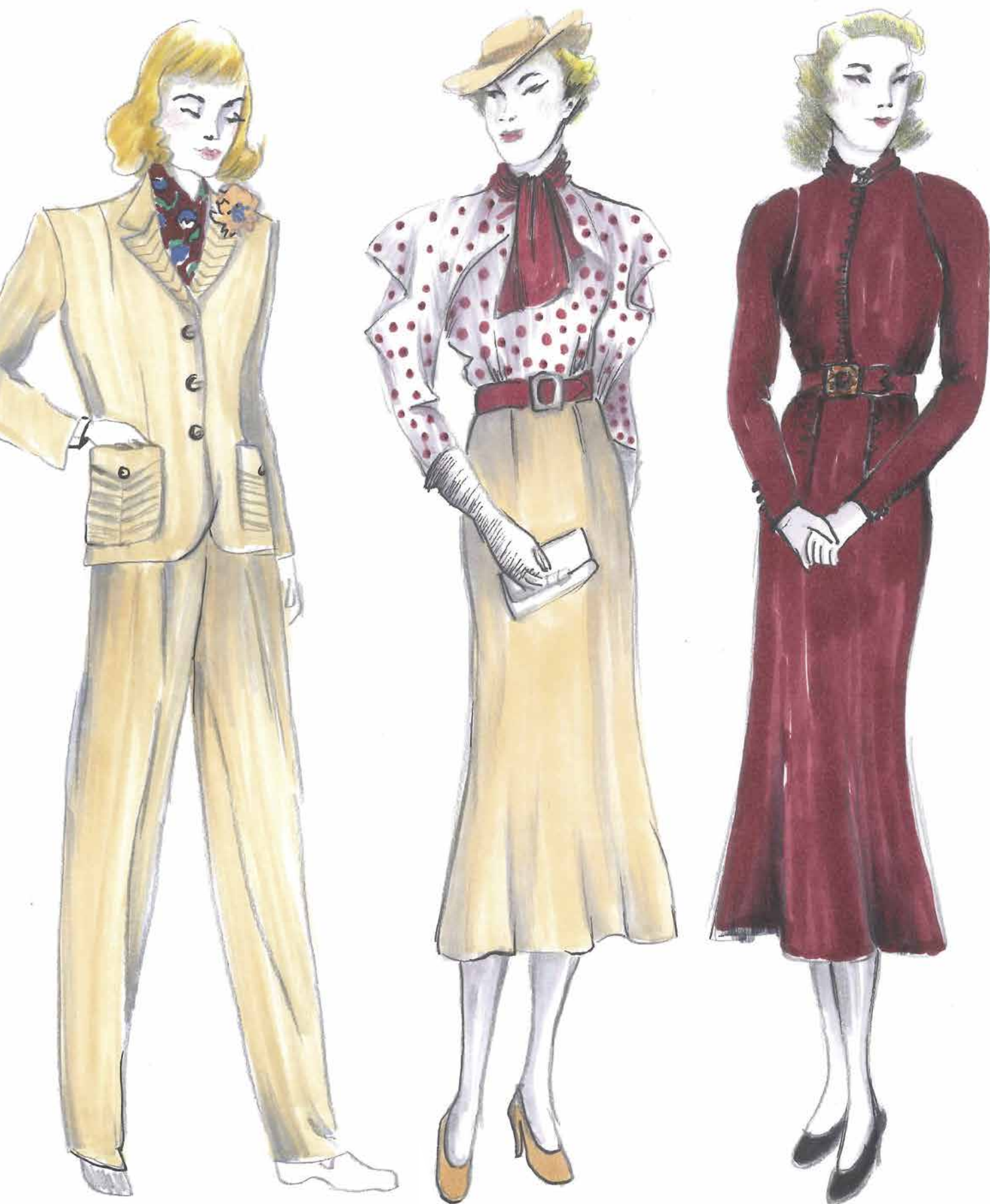
kreativní producent ČT: Jan Maxa

hrají: Jiří Vyorašek, Kristýna Boková, Ján Koleník, Veronika Arichteva, Stanislav Majer, Katarína Šafaříková, Božek Jura, Brigita Cmuntová, Adam Mišík, Vladimír Polívka, Jan Vlasák, Robert Urban, Svatopluk Skopal, Tomáš Töpfer, Zdena Studenková, Petr Stach, Maroš Kramár, Petra Jungmanová, Taťjana Medvecká, Michaela Maurerová, Marika Šoposká, Petr Vondráček, Miroslav Vladyka a další

Taneční bar Trilobit na pražském Barrandově

V roce 1937, kdy barrandovské terasy upravoval architekt Vladimír Grégr, přistavěl dřevěný noční podnik Trilobit bar, kam se večer stěhoval i orchestr R. A. Dvorského. Za ním šli i nevytrvalejší a nejmovitější hosté, kteří tu mohli tančit charleston, foxtrot, slowfox a swing. Mnozí z nich zůstali až do rána na snídani. Na rozdíl od barrandovských teras byl bar provozován celoročně. Typickým pro něj byl i nábytek od Hany Kučerové – Závěské. Existenční rány přišly s německou okupací i poválečným znárodněním. Definitivně byl Trilobit bar uzavřen v roce 1982, obnovy se dodnes nedočkal.

Kostýmní výtvarnice Michaela Horáková Hořejší: První republika je prostředí, kde ještě šaty dělají člověka

Čím je typická móda začátku 30. let?

Když se bavíme o módě, tak se v první řadě vždy hovoří o té ženské. Protože pánská móda se měnila pomaleji a prvky, které se obměňovaly, nebyly tak výrazné. Čili první asociace, která mě napadne, je další posun v emancipaci žen, příklon k jednoduchosti od zdobnosti, uvědomování si ženské siluety, zeštíhlování modelů, větší dostupnost a větší zájem o módu napříč všemi vrstvami. U mužů se začal projevovat vliv sportu. Objevil se prvek funkčnosti. Ovšem ještě ne na úkor elegance. Do módy se začaly dostávat prvky z tenisu a automobilového průmyslu. Ve třetí řadě První republiky je třeba konkrétně vidět i vliv boxu.

Je Vám tato móda blízká?

Tahle dekáda byla vůbec ta nejkrásnější a nejlepší, protože je extrémně slušivá, a to pro všechny typy postav. To rozhodně není případ každého období. Třeba pro módu dvacátých let je typické, že ne všechny siluety, které se tam objevují, jsou slušivé. Oproti tomu ve třicátých letech, když žena dodržovala nějakou životosprávu, tak jí to obrovsky slušelo. Doufám, že to v seriálu bude vidět a divák si to uvědomí. Je to esence čistoty, minimalismu, hrdosti, emancipace a elegance.

Diváci znají tuto éru převážně z černobílých filmů, jaké barvy látek se používaly?

To je hrozně zajímavé, všichni máme v sobě tuto dobu založenou jako černobílou. Stejně jako antiku zase vnímáme v pískovci nebo vybělených sochách. Tak to absolutně nebylo, v antice doslova zuřily barevné kombinace a i v celém období první republiky se barvy samozřejmě používaly, a to často velmi výrazné. Pátrala jsem v dobových módních časopisech, a to nejen v českých, ale i zahraničních, protože odtamtud i dříve přicházela inspirace. A už tehdy se dělaly barevné skici a takové koláže z útržků látky, ze kterých se pak šaty šily. Máme dojem, že v černobílé ti lidé vypadají starší, usedlejší. V První republice vyjde najevo, že tomu tak nebylo. Díky tomu, že v První republice hraje několik stovek originálních kostýmů, které jsem posbírala po celé Evropě a v USA, máme autentickou představu o tom, jaké barvy se tehdy používaly.

Která postava se Vám nejlépe oblékala?

Moje oblíbená je Magdaléna Škvorová. To je moje láska už od první řady. Je trošku komplikovaná, protože v rámci módy období první řady seriálu se dala její emancipace projevovat jen velice jemně. Nicméně, teď už oblékáme ženu, která je naplno emancipovaná, řídí firmu, více méně přejímá mužskou roli, přesto však zůstává velmi ženská a sexy a o svém osudu rozhoduje sama. Ona je nositelkou stylu, který byl tehdy poměrně velmi žádaný, ale i dost odvážný.

Našla by se v seriálu postava, která by byla Magdaléniným opakem, a snažila jste se to vyjádřit i kostýmem?

Myslím, že v První republice se vyskytuje celá škála různých postav. Koneckonců i proto je tak oblíbený a autentický, protože každý se může ztotožnit s tím, kdo je mu blízký. Myslím, že největším ženským archetypem je Antonie, která zosobňuje pocit domova a mateřskou lásku, klid a starý řád. Já osobně mám ráda všechny postavy, ale musí se mi podařit najít klíč k vyjádření toho, co si přečtu ve scénáři. V První republice se postavy našťastí ještě pohybují v prostředí, kde šaty dělají člověka.

Je v dnešní éře něco, co je inspirované módou první republiky?

Rozhodně jsou to štíhlé dílové sukně. Jsou to také široké kalhoty do pasu, které se vrátily jako veliký úder před dvěma lety. A najednou se zjistilo, že to je slušivé. Po bídných osmdesátých a devadesátých letech se vrací individualita a klasická móda. Možná také zúžený pas a zvýrazněná ramena. A také se vrací tvar slunečních brýlí.

Jaké módní doplňky charakterizovaly období, ve kterém se děj třetí řady První republiky odehrává?

Pro tu dobu byly typické krásné kabelky, které se běžně kupovaly v kombinaci s botami ze stejného materiálu. Součástí takové kabelky bylo i zrcátko potažené stejným motivem. Do módy se dostaly perly. Sluneční brýle byly novým prvkem. Zároveň i na ženskou módu dolehl vliv sportu. Nebylo tedy výjimkou vidět dámu, která měla rukavičky ve stylu řídičských rukavic, přestože ani nemohla mít řídičský průkaz. Pánové stále nosili klobouky a i pro ženy platilo, že dáma bez klobouku by neměla vyjít na ulici. Samozřejmě se klobouky nosily i do interiérů podle příležitosti.

Velké podzimní premiéry českých filmů

Kvarteto

Kapela je jako druhá rodina. Film Miroslava Krobota

Stejně jako usedá rodina zas a znovu u jednoho stolu, scházejí se členové kvarteta tzv. soudobé hudby vždy u dalšího koncertu. Poněkud nesourodá čtveřice v čele se solidně vyhlížejícím, avšak lehce sucharským Robertem, jeho partnerkou - atraktivní a rozháranou cellistkou Simonou, extrovertním vtipálkem Tomášem a znalcem historie s přezdívkou Funès spolu zažívá na cestě za svou nejsvobodnější skladbou řadu humorných situací, ale i nedorozumění. Čas tráví i v legendární hospodě Ponorka v historickém centru svého rodného města, kam chodí také odvázaná „Batrfraj“ a „dvorní“ psychoterapeutka kvarteta Sylva. Mezi hlavními hrdiny dochází k neustálým zádrhelům a lehce bizarním situacím, až konečně jeden neplánovaný večírek přinese jistou katarzi i radost a s ní vytožený pocit štěstí.

„Kvarteto je po Díře u Hanušovic mou druhou spoluprací s režisérem Miroslavem Krobotem a producentem Ondřejem Zimou. V současné chvíli dokončujeme komediální seriál Zkáza Dejvického divadla. Miroslav Krobot je zcela originálním solitérem, a to jak hereckým, tak i autorským a režisérským. Ve svých filmech, a Kvarteto to naprosto potvrzuje, se zcela záměrně vyhýbá klasické dramatické skladbě a přesto, že cíleně své postavy nestaví do zřejmého konfliktu, mají tyto mezi sebou velice dramatické vztahy. Nejsou to apatičtí hrdinové v seriálovém světě plném hlášek, ale inteligentní lidé, jejichž humor je založen na mystifikaci, hravosti a smyslu pro absurditu. Toto je Krobotův rukopis, zcela ojedinělý, ale divácky srozumitelný,“ popisuje spolupráci kreativní producentka **Kateřina Ondřejková**.

Obsazení herců do rolí členů kvarteta předcházelo důkladný casting. „Při výběru hlavních postav byly důležité nejen herecké předpoklady jednotlivců, záleželo i na správné chemii kvarteta jako celku. Měla je spojit hudba a smysl pro humor. Odtud například volba Bary Polákové,“ říká režisér **Miroslav Krobot**.

Každému herci byl dlouho před natáčením přidělen vlastní učitel hudby. „Celý jeden rok před natáčením jsme cvičili. Byl to vlastně takový sen. Byla jsem opravdu šťastná, že se můžu kvůli filmu něco nového naučit. Každý týden k nám domů chodil pan učitel a nejdřív jsme drtili stupnice a různá cvičení a potom už rovnou ty konkrétní skladby. Takový roční rychlokurz,“ říká **Barbora Poláková**, která se učila hrát na violoncello. **Jaroslav Plesl** ji doplňuje: „Na tento film jsem se připravoval nejdéle ze všech. Do houslí jsem docházel bezmála rok. Střídali se na mě dva pedagogové se svatou trpělivostí. Dva měsíce před natáčením jsem musel cvičit každý den dvě hodiny, abychom dosáhli alespoň částečné iluze, že jsem houslový profesionál. Tisíckrát jsem zatoužil rozšvihat housličky o zed, ale ustáli jsme to.“

Přes kosti mrtvých

Bolavá zpráva legendární Agnieszky Holland o naší minulosti

Skrze energickou a značně excentrickou postavu Janiny Dušejkové, učitelky angličtiny v důchodovém věku, divák uvidí vzrůstající hrůzu malé osady na polsko-českém pohraničí, ve které se v rychlém sledu stane několik záhadných vražd bez jasně vysvětlitelné logiky nebo motivu. Hrůza a zděšení z vražd kontrastují s obecným nezájmem, který doprovází masové vybjívání divoké zvěře v právě probíhající lovecké sezóně. Dušejková je nejen milovnicí zvířat, ale také ochránkyní všech divných a „jiných“ obyvatel Kłodzské kotliny, kde se příběh odehrává. Skrze Dušejkovou se začíná v příběhu postupně odhalovat, kdo stojí za prapodivnými vraždami a jak souvisejí s vyvražďováním zvěře.

„Náš film by mohl nést název: Tahle země není pro staré ženy. Svět, ve kterém žijeme a kde se tento příběh odehrává, je takovým místem. Hlavní postava je upřímná, vášnivá, štedrá, inteligentní, ale i šílená. Šílená vzteky, posedlostí zvířaty a soucitem k marginalizovaným lidem. Překypuje rebelií a rozhořčením,“ říká režisérka **Agnieszka Holland**, která má na svém kontě tři nominace na Oscara. Film na festivalu Berlinale získal Cenu Alfreda Bauera, a tedy i Stříbrného medvěda.

Hlavní dramaturg Filmového centra ČT **Jaroslav Sedláček** o spolupráci na filmu prohlásil: „Krajina se svými tajemstvími, bolestmi, traumaty i mýty, svérázní obyvatelé, pohnuté lidské osudy a do toho přibývající mrtví jeden za druhým. Projekt Agnieszky Holland jsme vnímali nejen jako portrét krajiny na polsko-českém pomezí a bolavou zprávu o naší minulosti, ale hlavně jako provokativní rozpravu o naší neutěšené současnosti a blízké budoucnosti, do které se řítíme větší rychlostí, než si sami myslíme. Cítili jsme tu potenciál velkého evropského artového filmu a jsme rádi, že jsme se nemýlili.“

scénář: Agnieszka Holland, Olga Tokarczuk

režie: Agnieszka Holland

kamera: Jolanta Dylewska, Rafał Paradowski

hudba: Antoni Komasa-Łazarkiewicz

střih: Pavel Hrdlička

producenti: Krzysztof Zanussi, Janusz Wachala – Tor Film Production

koproducenti: Pavla Janoušková

Kubečková, Tomáš Hrubý – nutprodukce, s.r.o., Jakub Viktorín - nutprodukcia,

Heimatfilm, Chimney,

Česká televize – Filmové centrum

podpořil: Státní fond kinematografie

hrájí: Agnieszka Mandat,

Wiktor Zborowski, Miroslav Krobot,

Jakub Gierszał, Tomasz Kot,

Patrycja Volny, Borys Szyc, Marcin Bosak,

Piotr Żurawski, Artur Krajewski a další

Vlk z Královských Vinohrad

Poslední film režiséra Jana Němce

scénář, námět a režie: Jan Němec
pomocný režisér: Tomáš Klein
dramaturgie a kreativní producent: Jakub Felcman
kamera: Jiří Maxa
střih: Josef Krajbich
výtvarnice kostýmů: Tereza Kučerová
scénografie: Aneta Grňáková
zvuk: Dominik Dolejší
producent: Tomáš Michálek – MasterFilm
koprodukce: Česká televize – Filmové centrum, postprodukční společnost UPP, BocaLupo Films, Media Film
film podpořily: Státní fond kinematografie, Audiovizuální fond Slovenské republiky
hraji: Jiří Mádln, Karel Roden, Martin Pechlát, Tatiana Pauhofová, Gabriela Míčová, Markéta Janoušková, Jiří Menzel, Jiří Bartoška a další

Reálnými životními zážitky inspirovaný film volně vychází z Němcovy povídkové sbírky *Nepodávej ruku číšníkovi* a pozoruje jeho životní osudy od šedesátých let 20. století do současnosti. „Film má v názvu vlka, tvora divokého, lstivého, neovladatelného. Vlk v rouše beránčím a naopak. Film zachycuje místa činu, autentický dialog, autorský komentář, archivy pravé i falzifikáty. To, co je ve filmu, se skutečně stalo a John Jan to skutečně prožil. I když, pravda, občas to trochu nafouknul,“ řekl režisér **Jan Němec**. V autobiografickém filmu legendárního představitele československé nové vlny ztvárnil Jiří Mádln, alter ego vypravěče pak Karel Roden.

Po několika letech příprav Němec zahájil natáčení s Jiřím Mádlem na filmovém festivalu v Cannes v létě 2015, kde zaznamenali osudový rok 1968. Právě tyto události jsou ústředním bodem vyprávění filmu *Vlk z Královských Vinohrad*. Tři zástupci české nové vlny včetně Němce měli tehdy šanci získat Zlatou palmu. Levicoví francouzští filmaři v čele s Jean-Lucem Godardem, François Truffautem a Louisem Mallem ale pod vlivem revolučních studentských bouří festivalovou soutěž předčasně ukončili. Osudovou ranou Němcovy slibné mezinárodní kariéry byl příjezd ruských tanků do Prahy. **Jiří Mádln** vzpomíná na režiséra Jana Němce: „Bylo mi potěšením s panem Němcem pracovat, užíval jsem si každý den, jak jen to šlo. Bylo mi ctí.“

Kromě Cannes se snímek natáčel v Praze, New Yorku, Kalifornii i na festivalu v Karlových Varech. Dokončovacích prací se ujal pomocný režisér Tomáš Klein spolu s dramaturgem a kreativním producentem Jakubem Felcmanem a střiháčem Josefem Krajbichem, s nimiž Němec pracoval na hrubém střihu. Dokončení filmu probíhalo za pomoci Němcovy manželky - Ivy Ruszelákové. „Jan Němec celý svůj život experimentoval s filmem a hledal jeho hranice. Byl to tvůrčí člověk, který nechtěl, aby film posloužil jemu a nějaké jeho kariéře, ale aby on posloužil filmu a něco změnil, posunul. Myslím, že otisk toho všeho nese i jeho poslední film, na kterém měla Česká televize tu čest podílet se také,“ řekla **Helena Uldřichová**, vedoucí Filmového centra ČT.

Skokan

Road movie o cestě za svým snem od držitele Českého lva

„Postava hrdiny je variací Hloupého Honzy, kterým je v našem případě mladý multirecidivista. Princeznou, kterou osvobodí, je mladá žena přinucená k prostituci,“ popisuje hlavní postavy svého filmu **Petr Václav**. Road movie vykresluje příběh romského mladíka, kterého právě propustili z vězení. Ten se následně rozhodne vykašlat na život v romském ghettu, kde se dá žít jen z prodeje pervitinu. Impulsem k rozhodnutí je pro něj televizní reportáž, ve které se nymand z ulice stal filmovou hvězdou. Proto se rozhodne vyrazit stopem na filmový festival v Cannes, aby se také stal hercem. „Film je fikcí o fiktivní postavě, je však také studiem protagonisty, který ztělesňuje sama sebe. Je to pohádka s dokumentárními rysy či snad dokonce i dokument s rysy pohádky. Příběh je také velmi volně inspirován dvěma road-movie osmnáctého století, kterými jsou Jakub Fatalista nebo Candide,“ dodává režisér, oceněný Českými lvy za nejlepší scénář a režii filmu *Cesta ven*.

Hlavní roli ztvárnil několikrát trestaný Julius Oračko, který se v menší roli feťáka objevil již ve filmu *Cesta ven*. Režisér se mu po této první spolupráci rozhodl zasvětit celý film. Produkci se podařilo jej dostat z vězení na podmínečné propuštění v polovině trestu, k jehož výkonu nastoupil bezprostředně po natáčení *Cesty ven*. To vše jen dva týdny před začátkem natáčení a měsíc před filmovým festivalem v Cannes. Většina scén filmu se natáčela stylem improvizace. Tvůrci tedy využili místa, do kterých se jim podařilo dostat, a museli pracovat s podmínkami, které jim takové prostředí nabízelo. „Natáčení neprobíhalo jako u *Cesty ven*, kde byla fůra osvětlovačů a řidičů a maskéři, kostymérky, kantýna. Měli jsme čtyři auta, pak se jedno rozbilo, a pak už byly jenom dvě auta, když jsem od dodávky ztratil klíčky. To mě málem režisér zabil, ale to by bylo po filmu. V Itálii jsme potkali pravý italský mafiány, co v Římě řeknete jméno jejich rodiny a lidi se třesou, ale Petr a Honza, jako režisér a producenti se s nimi hned skamarádili. Byli to frajeři, ti mafiáni, měli u sebe bouchačky a nahrávali s námi,“ popisuje natáčení představitel hlavní role **Julius Oračko**.

scénář a režie: Petr Václav
kamera: Štěpán Kučera, Priscila Guedes, Petr Václav
střih: Florent Mangerot
zvuk: Daniel Němec
kostýmy: Tereza Kučerová
dramaturgie: Martin Novosad
producent: Mimesis Film
koproducenti: Česká televize - TPS, Kateřiny Ondřejkové, Cinéma Defacto, i/o post
hraji: Julius Oračko, Klaudia Dudová, Zdeněk Godla, Karidja Touré, Julia Artamonov, Milan Cífra, Gigio Suffre, Maurizio Bucci a další

Eva Nová

Emília Vášáryová v česko-slovenském dramatu o tom, že každý si zaslouží druhou šanci

„Zajímá mě příběh člověka, který se ocitne na úplném dně a rozhodne se ještě jednou dostat nad hladinu. Příběh Evy ve filmu odhaluji postupně, krok za krokem. A jak se charakter Evy loupe jako cibule, postupně odkrýváme tajemství jejího života. Proč odložila svého syna. Proč začala pít. Čím byla a co se pokazilo, že se stala tím, kým je dnes, jak žije, jak se chová a na jakého člověka se vlastně díváme. Zaslouží si ještě jednu šanci? Dali bychom jí ji sami?“ zamýšlí se režisér **Marko Škop**.

Eva Nová bývala hvězdou socialistického filmu, nyní se vrací z protialkoholní léčebny. Kvůli kariéře opustila syna, teď by udělala cokoli, aby s ním opět navázala kontakt. Vrací se do svého malého bytu s velkým plakátem, který jí připomíná doby její největší slávy. Syn bydlí v malém městě. Má svůj život, svou rodinu a matkou je pro něj Maňka, Evina sestra. „Snažil jsem se ponořit do intimity rodin. Věřím, že navzdory všem chybám nám lidem vždy zůstává možnost objetí, jakkoli nemotorného. Nebo jen láska – teď bez zbytečného sentimentu – nás dokáže opravdu očistit. Zajímá mě téma rodinných přenosů a dědičné viny. V dobrém i ve zlém,“ uzavírá **Marko Škop**.

Snímek si odnesl Cenu kritiků pro objev roku z Mezinárodního festivalu v Torontu a celkem pět ocenění Slovenské filmové a televizní akademie Slnko v sieti.

Viditelný svět

Psychologické drama s Ivanem Trojanem

Oliver je osamělý čtyřicátník, letový dispečer, jenž svůj prázdný život naplňuje televizí a pozorováním rodiny z domu naproti, která pro něj představuje ideál štěstí. Nejprve se jen dívá, postupně však začne překračovat hranice jejího soukromí. Jediný „živý“ kontakt má Oliver se svojí matkou, od kolegů v práci si udržuje odstup a doma mu společníka dělají televize a dalekohled. Jím z bytu na bratislavském sídlišti šmíruje na první pohled šťastnou rodinku z protějšího domu. S rolí pouhého pozorovatele si ale dlouho nevystačí a rozhodne se k sousedům odnaproti proniknout co nejbliž. Pro splnění snu udělá člověk často i věci za hranicí slušného chování nebo dokonce zákona.

„Oliverův život je dost prázdný, má pouze velmi komplikovaný vztah s matkou. Cítí se osamělý. Tou rodinou je fascinovaný, její štěstí nejprve obdivuje, nikdy nic takového nezažil. A v určité chvíli získá pocit, že si jejich štěstí může přivlastnit,“ popisuje hlavního hrdinu režisér **Peter Krišťufek**, který je zároveň autorem scénáře i hudby k filmu. Slovenský umělec v dubnu tragicky zahynul po srážce s autobusem.

scénář a režie: Marko Škop
dramaturgie: Zuzana Liová, František Kráhenbiel
kamera: Ján Meliš, ASK
vedoucí produkce: Michaela Jeleneková
producenti: Marko Škop, Ján Meliš
koproducentka: Alice Tabery
asociovaní koproducenti: Peter Nevedal, Marek Mackovič
film podpořily: Audiovizuálny fond Slovenské republiky, Státní fond kinematografie, program MEDIA Evropské unie, TorinoFilmLab
hrají: Emília Vášáryová, Milan Ondřík, Anikó Vargová, Žofia Martišová

scénář, režie, hudba: Peter Krišťufek
kamera: Martin Štrba
hrají: Ivan Trojan, Jana Hlaváčová, Kristína Turjanová, Ivan Palúch a další

Úspěšné zahraniční kultovky na obrazovkách České televize

Mladý papež

Jude Law a zakulisní vatikánské intriky od režiséra Paola Sorrentina

Hlavní postavou seriálu je papež Pius XIII., vlastním jménem Lenny Belardo. Ten se stal novou hlavou katolické církve zcela nečekaně, zvolen byl na základě zákulisního taktizování kardinálů během papežské konkláve. Ve svých čtyřiceti sedmi letech se stává nejmladším a zároveň prvním severoamerickým papežem. V očekáváních státního vatikánského tajemníka by měl nový papež představovat umírněný most mezi pokrokovým a konzervativním křídlem římskokatolické církve. Lenny se ovšem od samého začátku svého pontifikátu projevuje jako prozíravý zákulisní hráč, který se rychle dokáže zorientovat v síti vatikánských intrik a pomluv. Jeho suverénní počínání je nepředvídatelné a chytře si začíná budovat síť vlastních spolupracovníků. Zároveň ovšem dokáže projevit hluboký zármutek a soucit se svými bližními i těmi nejhudšími věřícími. Klade si hluboké otázky o vlastním vztahu k víře a ve své rozporuplnosti se stává složitou hádankou nejen pro své okolí. Přestože se tam velká část seriálu odehrává, nebyla ani jediná scéna natočena ve Vatikánu. Hudbu k seriálu nahrál roku 2016 Český národní symfonický orchestr.

Desetidílnou sérii Mladý papež natočil režisér Paolo Sorrentino krátce poté, co sklídl na mezinárodním poli své největší úspěchy s filmy Velká nádhera a Mládí. Velká nádhera byla oceněna mimo jiné Oscarem za nejlepší cizojazyčný film a Mládí získalo ocenění Evropské filmové ceny za nejlepší film. V hlavní roli papeže Pia XIII. vyniká na oscara dvakrát nominovaný Jude Law.

režie: Paolo Sorrentino
hrají: Jude Law, Diana Keatonová, Silvio Orlando, Scott Shepherd a další

Dům z karet V

Zákulisí Bílého domu a nejvyšších pater politiky

režie: Tucker Gates, Robin Wright, Tom Shankland, Alex Graves, Kari Skoglandová, Jakob Verbruggen
hrají: Kevin Spacey, Robin Wrightová, Andrew Polk a další

Seriál, o kterém se bývalý prezident USA Bill Clinton údajně vyjádřil, že je z 99 % autentický, se vrací ve své již páté sezóně. Elegantní, metodický, prohnáný a zlý Francis Underwood spolu se svou manipulativní ženou Clair budou i nadále prahnout po moci a po pomstě. „Už mě nebaví snažit se získávat srdce lidí,“ říká Clair v první epizodě a předznamenává tak celou sezónu.

V této řadě se pak naplno rozjede konflikt s fiktivní teroristickou organizací ICO, který má ovšem mimo jiné odvést pozornost veřejnosti od informací očeňujících Franka Underwooda, které vyplouvají na povrch a rozhodně se mu nehodí v jeho nadcházející prezidentské kampani. Ukáže se, jak mocným a širokoplošným manipulativním prostředkem je strach. Příliš pozdě Francis zjistí, že ve svém životě podcenil sice jen jednoho, zato velice klíčového člověka. „Už mnohokrát se stalo, že Dům z karet předpovídal, co se stane na americké politické scéně. Bohužel se to ale většinou událo, ještě než jsme ten konkrétní díl stihli odvysílat a nikdo nám potom nevěří, že jsme to natočili dříve,“ řekl **Joel Kinnaman**, představitel Willa Conwaye, soka Francise Underwooda v prezidentských volbách, a narážel tím na zveřejněné inkriminující nahrávky ovlivňující výsledek voleb, které se také stanou významným motivem této řady.

Okupace II

Druhá řada seriálu podle námětu populárního norského spisovatele Joa Nesbøho

I ve druhé řadě Okupace rozvíjejí tvůrci hypotetickou situaci, ve které je Norsko zrazeno Evropskou unií a obsazeno ruskou armádou. Cílem okupace je donutit Nory, aby místo zamýšleného přechodu na trvale udržitelné zdroje energie pokračovali v neekologické těžbě ropy a zemního plynu. Norové ovšem nestojí pouze proti Rusku a Evropské unii, nýbrž především sami proti sobě. Jedni jsou pro ozbrojený odpor, druzí pro mírovou spolupráci a diplomatické vyjednávání. Ti první jsou považováni za teroristy, druzí za kolaboranty. Hranice mezi oběma tábory přitom někdy zcela mizí. Tváří v tvář vojenské přesile a tvrdému politickému nátlaku především není jasné, která z obou strategií je výhodnější a zda vůbec existuje šance na úspěch. „Chtěli jsme pomocí fikce ukázat, jak je důležitá demokracie a nezávislost. Výběr Ruska a Evropské unie jako záporných mocností je čistě umělecká licence,“ řekl **Jo Nesbø** pro norskou veřejnoprávní televizi NRK. „Nejde tedy vůbec o to, kdo je okupantem, ale o to, jak by naše generace, která vyrostla bez války, tuto situaci zvládla,“ dodává.

režie: Erik Skjoldbjærg, Jens Lien, Charlotte Brändströmová
hrají: Henrik Mestad, Ane Dahl Torpová, Eldar Skar a další

Stíny nad jezerem II – Čínská dívka

Úděl žen pohledem Jane Campionové v druhé řadě seriálu

Na Bondi Beach v Sydney moře vyplavuje podivný kufr, z něhož vyčuhují dlouhé černé vlasy. Uvnitř se nepochybně ukrývá lidské tělo. Případ dostává na starost detektiv Robin Griffinová, kterou ztvárnila Elisabeth Mossová, jejíž popularita stoupá i s aktuálním seriálovým hitem Příběh služebnice. Ta se během vyšetřování musí vypořádat i s vlastním komplikovaným soukromím.

I šest nových epizod tohoto ceněného seriálu, nesoucích podtitul Čínská dívka, je autorským projektem světoznámé filmařky Jane Campionové. I zde slouží vyšetřování kriminálního případu jako základ pro obecnější úvahu nad ženským údělem, v této řadě s důrazem na mateřství a zneužívání žen muži. O výjimečnosti televizní tvorby Jane Campionové svědčí i skutečnost, že Čínská dívka byla slavnostně představena v květnu 2017 na filmovém festivalu v Cannes.

„První sezóna byla o konfliktu matriarchátu s patriarchátem,“ řekla **Jane Campionová** pro server Variety.com. „Tato se zaměří spíše na tu interní ženskou stránku. Chlapi jdou do války a ženy mají vnitřní potřebu mít děti. Často se musí vyrovnat se smrtí. Nedobrovolné potraty bývají poměrně časté. V běžném ženském životě je mnoho dramát, kterými si musí projít a o kterých mnoho mužů ani neví,“ dodala režisérka.

režie: Jane Campionová, Ariel Kleiman
hrají: Elisabeth Mossová, Thomas M. Wright, Nicole Kidmanová a další

Génius - Einstein

Geoffrey Rush jako nejslavnější génius i sociopat, co nikdy neoblékl ponožku

Desetidílný seriál mapující život Alberta Einsteina od střední školy je prvním hraným cyklem z produkce National Geographic. Einsteinova touha a zarputilost v prosazování nových myšlenek se ukazuje už při jeho prvních fantazijních hrách s fyzikálním prostorem. Jeho úsilí, genialita a zvědavost ho postupně dovedou až k uznání evropskou vědeckou obcí. Silným motivem je také Einsteinův složitý vztah s otcem a dějem se prolíná kromě géniova vědeckého života také život osobní, ve kterém nebyl ani zdaleka tak úspěšný. Například svou první vědyčtivou ženu nechal zapadnout do maloměstského žití při péči o jejich dvě děti. V seriálu se také objevuje řada významných Einsteinových vědeckých partnerů, jako byla Marie Curie i se svým manželem Pierem nebo Wilhelm Röntgen, Carl Jung, Werner Heisenberg a mnoho dalších.

Seriál se mimo jiné věnuje i období kdy vědec zanechával své stopy v Čechách a vyučoval na Karlo-Ferdinandově univerzitě na počátku své kariéry. Natáčelo se i v Česku, ve vedlejších rolích se objeví například Karel Dobrý, Jana Krausová nebo Klára Issová.

Červený trpaslík XI a XII

Fenomenální britský seriál se vrací na obrazovky České televize

Dave Lister, Arnold Rimmer, Kryton a Kocour, stará známá posádka Červeného trpaslíka bloudícího vesmírem, se vrací v premiérových sériích již po jedenácté a dvanácté, aby se vydala na další ztřeštěná a neuvěřitelná dobrodružství v zákoutích vesmíru, kam ještě lidská noha nevstoupila a možná by ani neměla.

Skupinka vesmírných dobrodruhů z Červeného trpaslíka se ve dvanácté sérii například ocitne ve výzkumném středisku obývaném skupinkou nechvalně proslulých osobností historie, jakými jsou Adolf Hitler nebo Josef Vissarionovič Stalin, kteří byli „vyléčeni“ od zla. V této sérii si také v jednom dílu i zbytek posádky vyzkouší, jaké to je být Krytonem. „Kluci se několikrát vyjádřili, jak těžké to pro ně vlastně bylo a jak si před tím mysleli, že Robert Llewellyn (Kryton) trochu přehání v tom, jak jsou ta maska a kostým nepříjemné, a jak mu později museli dát za pravdu. Maska je velmi tlustá a musí se tedy řešit velký problém s potem, který v podstatě nemá kam odcházet,“ řekl v rozhovoru pro Screen Mayhem jeden z tvůrců a scenárista Červeného trpaslíka **Doug Naylor**. „Dříve se při tvorbě masky musel Robertovi často vytvářet odlitek, a to se dělalo tak, že se mu na obličej napatlala spousta pěnovité hmoty, přičemž měl v nose dvě brčka, aby mohl dýchat. Při natáčení minulé série z tohoto procesu ale dostal strach, a proto jsme přešli na skenování jeho rysů speciálním přístrojem. Na základě tohoto skenu se poté vytvoří maska, která už také není z gumového latexu, jako tomu bylo dříve, ale z určitého druhu silikonu, který tolik nedrží teplo a lépe se s ním pracuje. Ve výsledku je to pro Roberta daleko méně nepříjemné,“ dodal scenárista.

režie: Ron Howard, Kenneth Biller, Minkie Spirová, Kevin Hooks, James Hawes,
hraji: Geoffrey Rush, Johnny Flynn, Samantha Colleyová a další

režie: Doug Naylor
hraji: Craig Charles, Chris Barrie, Robert Llewellyn, Danny John - Jules a další

Most IV

Závěrečná řada úspěšného seriálu

Osmidílný skandinávský kriminální seriál se odehrává v okolí mostu přes úžinu Öresund, který spojuje švédské Malmö a dánské hlavní město Kodaň. V úvodu čtvrté řady se opět stala brutální vražda. Žena byla ukamenována a zahrabána do země. Kdo mohl něco takového udělat? A jaký k tomu mohl mít motiv? To se opět snaží zjistit dvojice detektivů – Švédka Saga Norénová a její dánský partner Henrik Sabroe. Scenáristé Camilla Ahlgrenová a Hans Rosenfeldt v diskuzi pro Britský filmový institut uvedli, že se jedná o poslední řadu mimořádně úspěšného seriálu, který se dočkal i několika remaků. Ahlgrenová také řekla, že Most nebyl nikdy pouze kriminálním seriálem. Pro tvůrce byla vždy důležitá současná společenská témata. Ve čtvrté řadě nejsou tak hlavním tématem jen případy samotné, ale také migrace, předsudky a obcházení pravidel.

Vojna a mír

Hvězdně obsazená klasika ruského realismu

Nejnovější čtyřdílná adaptace mistrovského románu Lva Nikolajeviče Tolstého se ujala britská BBC. Velkoryse pojatý projekt se natáčel v historických lokacích v Rusku, Lotyšsku a Litvě. Prostřednictvím osudů Nataši Rostovové, Andreje Bolkonského, Pierra Bezuchova a dalších příslušníků šlechtických rodin se tak znovu vrací do doby velkolepé nádhery šlechtického Ruska za cara Alexandra I., kdy Napoleonovy expanzivní plány citelně zasáhly do životů milionů lidí. Soukromé paláce petrohradské i moskevské aristokracie, lásky i intriky vysoké společnosti, ale i bitevní pole napoleonských válek tak znovu ožívají pod vedením známého televizního režiséra Toma Harpera. Předlohu scenáristicky adaptoval Andrew Davies, původní hudbu složil mezinárodně oceňovaný skladatel Martin Phipps, opakovaně nominovaný na cenu Emmy či BAFTA.

Fidel

Začátky velkého revolucionáře, život velkého diktátora

Píše se rok 1949. Opilí američtí mariňáci demolují sochu José Martího, kubánského revolučního hrdiny druhé poloviny 19. století, v Havaně na Kubě. Mladý Fidel Castro se spolu se svým bratrem vrhají bezhlavě bránit čest a památku svého hrdiny. Následnou roztržku ukončí až příjezd vojenské policie. Tato scéna ze života kubánského revolucionáře a diktátora stojí na počátku dvoudílné životopisné minisérie o životě Fidela Castra, kterou zrežiroval David Attwood. Tématem seriálu je převážně kontroverzní život a nástup k moci Fidela Castra. Minisérie rozkrývá, jaký muž se za tímto, na Kubě oslavovaným, mýtem skrývá.

Fidel se svým bratrem Raúlem byli odjakživa fascinováni příběhy o svém hrdinovi Josém Martímu a unavení tím, co sami nazývali americkým imperialismem. Odtud pochází jiskra, která později zažehla plamen kubánské revoluce v padesátých letech dvacátého století. Co se odehrálo mezi těmito milníky v Castrově životě, je předmětem minisérie Fidel.

režie: Henrik Georgsson, Rumle Hammerich
hraji: Sofia Helinová, Thure Lindhardt, Mikael Birkkjær a další

režie: Tom Harper
hraji: Lily Jamesová, Paul Dano, Stephen Rea, Gillian Andersonová, James Norton a další

režie: David Attwood
hraji: Gael García Bernal, Patricia Velasquezová, Cecilia Suárezová a další

Dicte – kriminální reportérka

Dánská novinářka rozkrývá pozadí obchodu s bílým masem

režie: Kasper Barfoed, Charlotte Sachs Bostrup, Jesper W. Nielsen, Jannik Johansen, Christian E. Christiansen, Kenneth Kainz, Kasper Gaardsøe, Carsten Myllerup

hrájí: Iben Hjejleová, Lærke Winther Andersen, Dar Salim, Lars Ranthe, Emilie Kruseová a další

Desetidlný kriminální seriál Dicte vypráví o stejnojmenné hrdince, která pracuje jako novinářka, je rozvedená a žije jen se svou dospívající dcerou Rose. V úvodu série se vrací do rodného města, krátce po nastěhování se ale dostane k děsivému případu, který chce za každou cenu rozkrýt. Ve městě je nalezeno mrtvé tělo ženy, z něhož někdo brutálně vyřízl dítě. Společně s vyšetřovatelem Johnem objevuje, že za děsivým násilím stojí celý gang zaměřující se právě na obchodování s dětmi. Hlavní hrdinky se navíc celý případ osobně dotýká. Dánský seriál se tak kromě kriminální linky zaměřuje také na podstatná společenská témata jako mateřství nebo násilné přivlastňování si ženského těla.

Zábava

StarDance IX ...když hvězdy tančí

Večery plné elegance, noblesy a tance se vrací

Po dvou letech se na obrazovky České televize vrátí velkolepá taneční show. Na tanečním parketu se opět utká deset párů, vždy v kombinaci známá osobnost a profesionál. Mezi soutěžícími budou zástupci z řad sportovců, zpěváků, herců a televizních moderátorů. Soutěží se ve standardních a latinskoamerických tancích, poprvé v historii si tanečníci vyzkoušejí například polku. Hold vzdají i výročí vzniku republiky. Jednotlivá vystoupení hodnotí čtyčlenná porota, rozhodnutí je ale i v rukou diváků, na základě kterých soutěžící postupují do dalších kol. Jednotlivé večery budou tematické a jeden z přímých přenosů bude věnován Centru Paraple. StarDance provede tradiční moderátorská dvojice Marek Eben a Tereza Kostková.

scénář: Barbora Suhařipová, Marek Eben

režie: Roman Petrenko

dramaturgie: Kateřina Uhlířová, Kateřina Dbalá

kamera: Vlado Valko

architekt: Jaroslav Svoboda

odborný poradce: Jan Onder

hudební aranže: Martin Kumžák

kostýmní výtvarnice: Zuzana Straková

vedoucí produkce: Petr Herák

manažer realizace: Viktor Průša

manažer vývoje: Jan Potměšil

pořadem provedou: Marek Eben a Tereza Kostková

Kde domov můj?

Otestujte své vědomosti o rodné zemi!

I na podzim si budou moci diváci České televize ověřovat své všeobecné znalosti o Česku, jeho městech, regionech, kultuře a osobnostech v denní vědomostní soutěži Kde domov můj? „Oproti Taxíku je to moderátorsky náročnější disciplína, protože tady musím trošku vytvářet zábavu, zatímco v Taxíku vtipné situace často generovala ta samotná jízda,“ říká moderátor **Aleš Háma** a pokračuje: „My herci a moderátoři máme velmi vycvičenou krátkodobou paměť, strašně bych si přál, aby mi alespoň třetina informací, které získávám v Kde domov můj?, zůstávala v hlavě.“

scénář: Ondřej Broukal

režie: Zbyněk Fiala

dramaturgie: Michaela Koliandrová, Martin Poláček

kamera: Daniel Šperl

vedoucí výroby: Karel Vrátil

výkonná producentka: Klára Dražanová

kreativní producent: Petr Mühl

pořadem provede: Aleš Háma

Tiskové oddělení
tel.: 261 133 405
e-mail: pressct@ceskatelevize.cz
www.ceskatelevize.cz
© Česká televize 2018